

Ιστορικά στοιχεία της Θρακικής Δυναστείας και της Δυναστείας του Ιουστινιανού (Μανώλης Καρακώστας, MSc Διοίκησης Επιχειρήσεων, Επαγγελματίας Υγείας - Ερευνητής)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=171013>]

Άλλα μέλη της δυναστείας είναι ο σύζυγος της κόρης του Αριάδνης, Ζήνων και ο γιος του Λέων Β', ο οποίος βασίλευσε πριν τον πατέρα του, αλλά πέθανε σε μικρή ηλικία.[341] Ο Ζήνων ήταν Ίσαυρος,[342] και ονομαζόταν Tarasicodissa Rousombladadiotes (Ταρασισκωδισέος Ρουσομπλαδαδιώτης), όμως μετονομάστηκε όταν έγινε Αυτοκράτορας, διότι ο ελληνοποιημένος πληθυσμός της Πρωτεύουσας επιθυμούσε ένα πιο εύηχο όνομα και κατά προτίμηση ελληνικό.[343] Πρέπει να ονομαζόταν Tarasis, ένα σύνηθες όνομα στην Ισαυρία, με το δεύτερο συνθετικό του ονόματός του, Kodisa, να ήταν το όνομα του πατέρα του,[344, 345] και καταγόταν από την πόλη Rusumblada, που μετονομάστηκε σε Ζηνούπολη, απ' όπου πήρε το δεύτερο όνομά του.[346] Πρέπει να προσθέσουμε πως οι Ίσαυροι είχαν

εξελληνιστεί από πολύ παλιά,[347, 348, 349] όμως θεωρούνταν έθνος βάρβαρο,[350] αλλά αυτό ίσως να ευθύνεται στον τραχύ και φιλοπόλεμο χαρακτήρα τους.[349, 350] Τον Ζήνωνα προς στιγμή τον είχε ανατρέψει ο Βασιλίσκος, αδελφός της Αιλίας Βερίνας, συζύγου του Λέοντος Α', που η καταγωγή του λέγεται ότι είναι από τα Βαλκάνια,[351] όμως κατά μία άλλη εκδοχή ήταν θείος του Οδόακρου, όπως φαίνεται από ένα απόσπασμα του Ιωάννου Αντιοχείας, που αναφέρει πως ο Οδόακρος ήταν αδελφός με τον Αρμάτιο, ανιψιό του Βασιλίσκου, με την εκδοχή αυτήν όμως να μην είναι κοινώς αποδεκτή.[351, 352, 353, 354] Η δυναστεία του Λέοντος κλείνει με τον Αναστάσιο Α' τον Δίκоро, που καταγόταν από το Δυρράχιο,[355, 356] χωρίς να υπάρχουν άλλες πληροφορίες για την καταγωγή του. Έχει χαρακτηριστεί από ιστορικούς ως Ιλλυρικιανός (Illyricianus), γιατί ήταν κάτοικος της ιλλυριακής επαρχίας,[357] αλλά αυτό δεν συνεπάγεται την ιλλυρική καταγωγή του, αφού ως γνωστόν το Δυρράχιο, η παλαιά Επίδαμνος, είναι ελληνική πόλη,[358] ιδρυθείσα το 627 ή 625 π.Χ.,[359] από Κορίνθιους και Κερκυραίους.[360] Επομένως, ο Αναστάσιος ήταν Έλληνας ή Ιλλυριός.

Την δυναστεία αυτή διαδέχτηκε εκείνη του Ιουστινιανού, ιδρυτής της οποίας υπήρξε ο Ιουστίνος Α', για την καταγωγή του οποίου οι γνώμες δίστανται, με ορισμένους ιστορικούς να τάσσονται υπέρ της θρακικής καταγωγής του και άλλους υπέρ της ιλλυρικής.[361] Ο Ιουστίνος γεννήθηκε στο Ταυρίσιο, μια πόλη κοντά σε αυτήν των Σκουπών (σημερινή πόλη των Σκοπίων),[362, 363, 364, 365,

366, 367] που άνηκε στην επαρχία του Ιλλυρικού, κοντά στην Δαρδανία,[368, 369, 370, 371, 372] και ήταν λατινόφωνος,[373, 374, 375, 376, 377] αν και μιλούσε καλά και τα ελληνικά.[377] Οι ιστορικοί του 20ού αιώνα τείνουν προς την ιλλυρική καταγωγή του, όμως σύμφωνα με ειδική έρευνα του Vasiliev για την ζωή του Ιουστίνου, η θρακική καταγωγή φαίνεται πιθανότερη.[378] Αυτό γιατί ο Ρώσος ιστορικός πιστεύει πως ήταν πιθανό τα μέλη της οικογένειας του Ιουστίνου να ήταν Θράκες και να διέμεναν στην Ιλλυρία.[378] Άλλα στοιχεία που συνεπικουρούν της θρακικής προέλευσης είναι οι μαρτυρίες των ιστορικών της εποχής της Ρωμανίας, που σχεδόν καθολικά τον ονομάζουν Θράκα,[378] όπως επίσης και τα ονόματα της οικογένειάς του που ήταν θρακικά.[379] Ο Ιουστίνος γεννήθηκε το 450 ή 452, και άνηκε σε μία πολύ φτωχή οικογένεια, όπου εξασκούσε το επάγγελμα του βοσκού, και περίπου είκοσι ετών μετέβη στην Κωνσταντινούπολη,[380] όπου εντάχθηκε στον στρατό και αργότερα έγινε κόμης των εξκουβιτόρων, δηλαδή φρουρός των ανακτόρων.[381] Ο Ιουστίνος έφερε μαζί του στην Πρωτεύουσα τον γιο της αδελφής του, Πέτρο Σαββάτιο Ιουστινιανό, που το τελευταίο όνομά του σημαίνει γιος του Ιουστίνου, και του παρείχε εκπαίδευση και μόρφωση, με αποτέλεσμα να μάθει θεολογία, νομολογία και ιστορία.[382] Ουσιαστικά, ο Ιουστινιανός κυβερνούσε το κράτος από την εποχή διακυβέρνησης του θείου του,[383] και αναγορεύτηκε Αυτοκράτορας το 527.

(συνεχίζεται)

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 341. Ιωάννου Μαλάλα, Χρονογραφία, σελ. 118, http://khazarzar.skeptik.net/pgm/PG_Migne/John%20Malalas_PG%2097/Chronogra**
- 342. A.A. Vasiliev (1954), σελ. 129**
- 343. Σ.Ι. Καργάκος (2012), τόμος Β', σελ. 111**
- 344. R.M. Harrison (1981), "The Emperor Zeno's Real Name", Byzantinische Zeitschrift, 74, 27-28)**
- 345. D. Feissel (1984), "Deux inscriptions d'Asie mineure et le consuls de 448 et 452", in Bulletin de correspondance hellénique, σελ. 105, vol. 108**
- 346. St. Mitchell (2007), A history of the later Roman Empire, AD 284-641: the transformation of the ancient world, σελ. 114, Wiley-Blackwell**
- 347. Κ. Παπαρρηγόπουλος (1932), Ιστορία του Ελληνικού Έθνους: από των αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι του 1930, προσθήκες, σημειώσεις και βελτιώσεις υπό Παύλου Καρολίδου, τόμος 4, μέρος Β', σελ. 300-302,**

εκδόσεις Ελευθερουδάκης, Αθήνα

348. Ηλίας Λάσκαρης (1995), τόμος Α', σελ. 179-180

349. Σ.Ι. Καργάκος (2012), τόμος Β', σελ. 110

350. Κ. Παπαρρηγόπουλος (1860-1876), Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, βιβλίο δέκατο, σελ. 90, εκδόσεις Κάκτος, 1992

351. H. Elton (1998), "Flavius Basiliscus (AD 475 - 476)", De Imperatoribus Romanis, <http://www.roman-emperors.org/basilis.htm>

352. St. Krautschick (1986), «Zwei Aspekte des Jahres 476», Historia (35): 344-371

353. M. Maas (2015), The Cambridge Companion to the Age of Attila, σελ. 110, Brian Croke, Cambridge University Press

354. P. Macgeorge (2003), Late Roman Warlords, σελ. 284-285, Oxford University Press

355. H. Elton (1998), "Anastasius (AD 491 - 518)", De Imperatoribus Romanis, <http://www.roman-emperors.org/anastasi.htm>

356. Σ.Ι. Καργάκος (2012), τόμος Β', σελ. 119

357. B. Croke (2001), Count Marcellinus and his chronicle, σελ. 89, Oxford University Press, Retrieved 2010

358. J.J. Wilkes (1992), The Illyrians, σελ. 96, Wiley - Blackwell, Oxford

359. M.H. Hansen (2005), An Inventory of Archaic and Classical Poleis: An Investigation Conducted by The Copenhagen Polis Centre for the Danish National Research Foundation, σελ. 330, Oxford University Press, Oxford

360. P.J. Rhodes (2010), A History of the Classical Greek World 478-323 BC, σελ. 88, 2nd edition, Wiley-Blackwell, Chichester

361. A.A. Vasiliev (1950), σελ. 43-53

362. Προκόπιος Καισαρείας, Ανέκδοτα ή Απόκρυφη Ιστορία, σελ. 57, εκδόσεις Άγρα

363. A. Cameron (2001), The Cambridge Ancient History, XIV: Late Antiquity: Empire and Successors, Chapter III: Justin I and Justinian, σελ. 63, Cambridge University Press

364. L. Adkins, R.A. Adkins (2004), Handbook to Life in Ancient Rome, σελ. 38, updated edition, Facts On File

365. A. Mócsy (1974), Pannonia and Upper Moesia: A History of the Middle Danube Provinces of the Roman Empire, σελ. 350, Routledge Revivals

366. A.A. Vasiliev (1950), σελ. 53

367. Σ.Ι. Καργάκος (2012), τόμος Β', σελ. 129-130

368. Προκόπιος Καισαρείας, Περί Κτισμάτων, σελ. 38

369. J.J. Norwich (1988), Byzantium: The Early Centuries, σελ. 70, Viking

370. J. Binns (1996), Ascetics and Ambassadors of Christ: The Monasteries

of Palestine, 314-631, σελ. 13, Clarendon Press

371. The Encyclopedia Americana, Volume 16, Grolier Incorporated, 1989, σελ. 244

372. J.B. Martindale, A.H.M. Jones, J. Morris, eds. (1980), The Prosopography of the Later Roman Empire - Volume II: A.D. 395-527, σελ. 648-649, Cambridge: Cambridge University Press

373. A.A. Vasiliev (1950), σελ. 43-53

374. J. Moorhead (1994), Justinian, σελ. 15, London and New York: Longman

375. J. Binns (1996), σελ. 13

376. A. Cameron (2001), σελ. 63

377. W. Treadgold (1997), A History of the Byzantine State and Society, σελ. 174, Stanford: Stanford University Press

378. A.A. Vasiliev (1950), σελ. 43-53

379. J.A.S. Evans (1996), The Age of Justinian: The Circumstances of Imperial Power, σελ. 96, Routledge

380. A.A. Vasiliev (1950), σελ. 63

381. A.H.M. Jones (1986), The Later Roman Empire, 284-602: A Social, Economic, and Administrative Survey, σελ. 658, Baltimore: JHU Press

382. R. Browning (2003), Justinian and Theodora, σελ. 23, Gorgias Press LLC

383. Προκόπιος Καισαρείας, Ανέκδοτα ή Απόκρυφη Ιστορία, σελ. 59, εκδόσεις Άγρα